

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.036/2024/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Ügyvédi Iroda1 (Cím2., ügyintéző: dr. György András ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (cím3.) felperesnek – a dr. Boros György ügyvéd (cím6) által képviselt **Alperes1** (Cím1.) alperes ellen vezető állású munkavállaló kártérítési felelősségével kapcsolatban indult perében a Fővárosi Törvényszék 23.M.70.731/2022/50. szám alatt kijavított 45. sorszámú ítélete ellen a felperes által 46. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget és megállapítja, hogy a felperes 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illeték viselésére köteles. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára 60.000 (hatvanezer) forint csatlakozó fellebbezési illetéket. Az alperes illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. november 20-án meghozott 23.M.70.731/2022/45. számú ítéletével – melyet 2024. február 16-án 50. sorszámú végzésével kijavított – a keresetet elutasította és kötelezte a felperest 5.720.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj megfizetésére az alperes javára és rögzítette, hogy az eljárás illetékét a felperes viseli.

[2] Az általa megállapított tényállás szerint az alperes 2002. augusztus 1-jétől 2003. június 26-ig állt munkaviszonyban az cég1-nél (a továbbiakban: cég1) vezérigazgató munkakörben. Az cég1 neve 2013. november 1. napjától a felperes nevére változott. Az alperes vezérigazgatóként önállóan képviselhetette a munkáltatót, önálló aláírási joga volt az alperesi gazdasági társaság nevében.

[3] A munkaszerződés 2.2.a.) pontja szerint az alperes munkaköri feladata volt az cég1 alapító okiratában, szervezeti és működési szabályzatában és a jogszabályokban meghatározott jogosultságok és kötelezettségek betartása, a munkatársakkal való betartatása és a végrehajtás ellenőrzése. A munkaszerződés 2.3. pontja szerint az alperes köteles volt az cég1 sikeres és eredményes működése érdekében, hatáskörében mindent megtenni, a hatáskörét meghaladó kérdésekben pedig az igazgatóság döntését kérni.

[4] Az cég1 és a cég2. 2002. november 4-én keretszerződést és értékpapír ügyfélszámla szerződést, 2002. november 5-én befektetési tanácsadásra megbízási keretszerződést kötöttek. A perbeli időszakban egyéb érdekelt1 a cég2. munkavállalója volt.

[5] A felperes a cég2.-nél vezetett értékpapírszámláján 2002. december 11. és 2003. február 6. között összesen 16.019.306.849 forintot helyezett el. Erről a számláról 2003. február 10. és május 5. között nyolc tranzakcióval mindösszesen 3.520.000.000 forint került továbbutalásra harmadik személyek részére – a perindítást megelőzően folyamatban volt büntetőeljárások megállapításai értelmében – jogosulatlanul. A tranzakciókat egyéb érdekelt1 minden esetben úgy hajtotta végre, hogy a felperes jóváhagyása és tudta nélkül az értékpapírszámláról első lépésben úgynevezett hídszámlára (technikai számlára) utalta el az összegeket, majd onnan továbbutalta különböző címzetteknek.

[6] 2003. június 17-én a felperes megszüntette a cég2.-vel kötött szerződéseit, egyben a befektetett pénzeszközök és kamatai visszautalását kérte. Ez alapján két részletben összesen 16.561.793.587 forint került átvezetésre a felperes számlájára. A jogalap nélküli terhelések miatti hiány leplezésére egyéb érdekelt1 meghamisított értékpapír adásvételi szerződések alapján a cég3. cég2.-nél vezetett értékpapírszámlájáról összesen 3.759.766.608 forint értékben vezetett át értékpapírt a felperes értékpapírszámlájára: 2003. június 17-én 3.609.762.717 forint, 2003. június 19-én 100.003.328 forint piaci értékű diszkontkincstárjegyet, 2003. június 20-án pedig 50.563.000 forint piaci értékű befektetési jegyet.

[7] A felperes felett tulajdonosi jogokat gyakorló Minisztérium1 2003. június 20-án ellenőrzést rendelt el a felperes egyes kötelezettségvállalásainak és kifizetésének vizsgálata céljából. A 2003. június 25-én elkészített jelentés szerint a felperes 2002 decemberétől elkezdett befektetési tevékenysége során a cég2. olyan ügyleteket kötött, amelyekre a

szerződések nem jogosították fel. A felperest felelősség terheli abban, hogy az ügyletek egy részéről folyamatosan utólag értesült, írásban nem szólította fel a cég2.-t a szerződésellenes gyakorlat megszüntetésére, nem követelte meg az ügyfélszámla rendszeres bemutatását. A tranzakciók egy részéről a cég2. utólag sem értesítette a felperest, az ellenőrzés lehetőségétől eltekintett, nem állt rendelkezésre egy naprakész elszámolás az értékpapírokról. Az ellenőrzési időszakában ugyan a portfólió ellenértéke visszautalásra került, a visszautalt összeg tételes levezetése hiányában az nem ellenőrizhető. A jelentés az érintett tranzakciók feldolgozását és további ellenőrzését javasolta, kifejezetten nevesítve a felperes és a cég3. közötti nyolc darab adásvételi szerződést. A diszkontkincstárjegyek adásvétele tárgyában egyúttal javaslatot tett belső vizsgálat megindítására és indokolt esetben rendőrségi feljelentés megtételére.

[8] Az alperes a jelentés elkészültét követően 2003. június 26-án levelet írt a munkáltatói jogkört gyakorló miniszternek, kérve a bizonylati fegyelem kapcsán feltárt hiányosságok miatt a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését. Ugyanaznap a felperes rendkívüli felmondással megszüntette az alperes munkaviszonyát. Az indokolás szerint az alperes a rendelkezésre bocsátott pénzeszközöket megfelelő utasítás nélkül részben a pénzeszközök használatára vonatkozó szerződés rendelkezéseit megszegve és a pénzeszközök felhasználásának ellenőrizhetőségét nem biztosítva helyezte el a befektetési szolgáltatónál. Ezzel megsértette a vezető tisztségviselőtől elvárható fokozott gondosságot, egyben a munkáltató érdekeit súlyosan veszélyeztette.

[9] Az alperes a munkaviszony jogellenes megszüntetésére hivatkozással pert indított, a keresetet elutasító döntést a másodfokú bírósággént eljáró Fővárosi Törvényszék a 4.Mf.680.406/2017/7. számú 2017. május 26-án kelt ítéletével helybenhagyta. Döntésében kiemelte, hogy a vezérigazgató nemcsak nem biztosította a pénzeszközök felhasználásának ellenőrizhetőségét a befektetési szolgáltatónál való elhelyezés során, hanem azt egyéb érdekelttől együttműködve szándékosan megghiúsították azzal, hogy valótlan tartalmú kimutatásokat bocsájtottak az cég1 rendelkezésére a pénzeszközök elhelyezése tárgyában.

[10] Az alperessel szemben folyamatban volt büntetőeljárásban a 2015. december 29-én kelt, 12.B.794/2010/828. számú ítéletében az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszék az alperest bűnösnek mondta ki kötelezettségszegéssel elkövetett vesztegetés büntetében. A III/A/2. tényállási pontban (801. oldal) megállapította, az alperes „elfogadta egyéb érdekelttől I. rendű vádlott azon ajánlatát, hogy az cég1 cég2-nél elhelyezett befektetése után járó hozamnak csak egy részét tüntesse fel az cég1-nek megküldött portfólió kimutatáson, míg a másik részén osztozkodjanak, ennek érdekében hozzájárult ahhoz, hogy az I. rendű vádlott ne csak állampapírokba fektesse az cég1 ügyfélszámlájára átutalt pénzeszeget és az I. rendű vádlott kérésére az okiratok pontos áttanulmányozása nélkül aláírta a befektetéssel kapcsolatos iratokat”.

[11] A büntető eljárásban meghozott, 2017. március 22-én kelt 8.Bf.392/2016/113. számú másodfokú ítélet III/A/2. tényállási pontja (38. oldal) szerint: „kétséget kizárólag megállapítható volt az eljárás során, hogy egyéb érdekelttől I. rendű vádlott és Alperes1 VII.

rendű vádlott közötti megállapodás lehetővé tette, hogy az cég1-nek a cég2.-nél vezetett számlája terhére nem kizárólag állampapír vagy állampapír biztonságú befektetési jegy vonatkozásában is értékpapír ügyleteket hajtson végre az I. rendű vádlott. A megállapodásuk alapján az ebből eredő többlethozamon osztozkodtak. Azt is kétséget kizáróan meg lehetett állapítani, hogy egyéb érdekelt I. rendű vádlott a cég2. nevében olyan tartalmú portfólió kimutatásokat adott át az cég1-nek, amelyen kizárólag állampapír vagy állampapír biztonságú befektetési jegy szerepelt, és azokon elérhető alacsonyabb hozam.”

[12] A büntető eljárás alatt 2011. augusztus 12-én a felperes a Bank1. felé írásban azt jelezte, hogy 2003. június 17-én a 3.645.610.000 forint névértékű diszkont kincstárjegy, 2003. június 19-én 100.990.000 forint névértékű diszkont kincstárjegy és 2003. június 20-án 50.000.000 forint névértékű diszkont kincstárjegy átutalása hamis transzferbizonylat felhasználásával történt a cég3. számlájáról a felperes számlájára, így függetlenül a büntetőügy bármilyen kimenetétől, ezek a tranzakciók szabálytalanok, jogellenesek és a felek akaratával ellentétesek voltak.

[13] A Bank1. 2021. augusztus 25-én kelt válaszában úgy nyilatkozott, a büntetőügy kapcsán abban a hiszemben volt, a kérdéses átutalások jogszerűen történtek, a felperes tartozáselismerő nyilatkozata alapján azonban mindösszesen 3.796.600.000 forint átutalását kérte a cég3. jogutódja, azaz a cég5. részére.

[14] Teljesítés hiányában a cég5. az átvezetésekkel keletkezett összesen 3.759.766.608 forint értékű követelés megtérítése iránt pert indított a cég2.-vel szemben – a névváltozás 2006. október 2-án történt – és a felek egyezségét a Fővárosi Törvényszék a 19.G.42.150/2011/166. számú végzésével hagyta jóvá. Ez alapján a cég2. 2015. szeptember 8-án 3.759.766.608 forintot és annak kifizetésig járó kamatait megfizette a cég5. részére szerződésszegéssel okozott kártérítés jogcímén.

[15] A cég2. a felperessel szemben 2016. szeptember 8-án nyújtott be keresetet az általa a cég5. részére kamatokkal együtt kifizetett összeg megtérítését kérve. Keresetét arra alapította, hogy a cég3. jogutódja részére a felperes helyett teljesített, ugyanakkor a jogosulatlanul átvezetett értékpapírokkal a felperes jogalap nélkül gazdagodott, ezért vele szemben megtérítési igénye van. A perben a felperes 2018. január 28-án beszámítási kifogással élt, és kérte a cég2. követelésébe beszámítani a 3.520.000.000 forint összegű kárát, amit a jogosulatlan tranzakciókkal okozott részére a cég2.

[16] Az elbírálás során a Fővárosi Törvényszék a 13.G.43.402/2016/164. számú, 2020. február 21-én meghozott ítéletében rögzítette, a cég2. a keresetében hivatkozott arra, hogy az alperesi vezérigazgató (jelen per alperese) és az alperes (jelen per felperese) jogsértő tevékenysége és az ellenőrző szerveik mulasztása eredményeként történtek meg az értékpapír átvezetések, amelyek végső soron a kárt okozták a cég2.-nek. A fellebbezési eljárásban a Fővárosi Ítéltábla a 14.Gf.40.279/2020/5. számú ítéletében az elévüléssel kapcsolatban megállapította, hogy az nem volt vitás, hogy a felek a szerződéses jogviszonyuk megszüntetésekor elszámoltak, és nem volt követelésük egymással szemben. Arra nem merült

fel adat, hogy a cég2. korábban fellépett volna igényével az alperessel (jelen per felperesével) szemben. A követelés 2015. szeptember 8-án keletkezett.

[17] A felülvizsgálati bíróságként eljáró Kúria a Gfv.VII.30.317/2020/5. számú, 2020. december 8-án kelt végzésével a másodfokú ítéletet hatályon kívül helyezte azzal, hogy a beszámítani kért kárigény vonatkozásában nem mellőzhető a felek munkavállalói büntetőítélettel értékelt magatartásának vizsgálata ahhoz, hogy megállapítható legyen, a Felperes1 teljes egészében átháríthatja-e a felperesre (a cég2.-re) az értékpapír számlájáról 2003. február 10. és május 5. között 3.520.000.000 forint összegben jogosulatlanul végrehajtott tranzakciók eredményét, avagy az alperes (jelen per felperese) maga is közrehatott a károsodásban.

[18] A megismételt eljárásban a Kúria a Pfv.VI.20.862/2021/10. számú, 2021. november 16-án meghozott ítéletével a beszámítható összeget 3.168.000.000 forintban állapította meg azzal, hogy jelen per felperesének terhére 10 %-os károsulti közrehatást állapított meg. Rögzítette, hogy az alperes (jelen per felperesének) károsodásához nem egyedül egyéb érdekelt1, hanem a vele együttműködő Alperes1 magatartása együttesen vezetett. Utóbbinak büntetőeljárásban értékelt magatartásából megállapítható, a peres felek alkalmazottainak eltérő jellegű, de időben egymást követő és egymásra épülő magatartása, valamint közöttük a szerves oksági kapcsolat, ezáltal az alperes (jelen per felperese) közrehatása a károsodásban, ami az értékpapír számláról jogosulatlanul végrehajtott tranzakciók eredményeként 3.520.000.000 forint összegben érte. Alperes1 cselekménye a külön megállapodáson, idetartozóan a végrehajtott pénzügyi műveletektől eltérő hamis pénzügyi kimutatások elfogadásán keresztül hozzátartozott, beilleszkedett a károkozás láncolatába, miáltal a résztvevők cselekményei együttesen vezettek a károsító eseményhez.

[19] Az elsőfokú bíróság a 2022. május 13-án előterjesztett kereseti kérelmet elutasította, melyben a felperes a Kúria által megállapított károsulti közrehatás következtében nem beszámítható 352.000.000 forint összegű kára és annak 2021. november 16-tól számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Döntését a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti rendelkezésekről és törvénymódosításokról szóló 2012. évi LXXXVI. törvény (a továbbiakban: Mth.) 10. §-ára, és a Munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: régi Mt.) 11. § (1)-(4) bekezdéseire alapította.

[20] Mindenekelőtt rögzítette, a felperes a büntetőeljárásban is értékelt, 2003 első félévében tanúsított alperesi magatartásra alapította a kártérítési igényét, ami alapján a jogvita elbírálására az ekkor hatályban lévő régi Mt. volt irányadó. Arra figyelemmel, hogy a per tárgya nem bűncselekménnyel okozott kárért fennálló felelősség volt, ezért a munkaviszonnyal kapcsolatos igény az általános hároméves elévülési időn belül volt érvényesíthető. Ennek megtartottságát az alperes elévülési kifogására tekintettel és hivatalból is vizsgálnia kellett a vezető állású munkavállalónak minősülő alperessel szemben állított kártérítési felelősség esetében.

[21] A kártérítési igény alapját a 2003. február 10. és május 5. között végrehajtott jogosulatlan tranzakciók képezték, a károkozó cselekmények esetében az elévülés kezdő időpontjának ezek az időpontok minősültek attól függetlenül, hogy az felperes a jogosulatlan tranzakciókról, az azokkal okozott kárról csak később szerzett tudomást. A bírói gyakorlat értelmében ilyen esetben az elévülés nyugvására vonatkozó szabályok alkalmazandóak (EBH2009.1981.).

[22] Kifejtette, a felperes nem állított olyan tényeket és az elévülés hivatalból történt vizsgálata során sem merült fel olyan körülmény, amiből az elévülés megszakadása megállapítható lett volna. Erre figyelemmel az elévülés nyugvására okot adó, a felek által is hivatkozott körülményeket vizsgálta. Ez alapján úgy foglalt állást, a felperes alappal feltételezhetően már 2003-ban tudott arról, hogy a jogosulatlan tranzakciókkal okozott hiány leplezésére a cég3. számlájáról átutalt értékpapírok nem illetik meg. Ez következett 2003 júniusában kézhez vett minisztériumi jelentésből, amire alapítottnan a felperes megszüntette az alperes munkaviszonyát. A jelentésben felhívás szerepelt arra nézve, hogy a kifogásolt értékpapír adásvételi szerződéseket meg kell vizsgálni, mert visszaélés gyanúja merülhetett fel. A figyelmeztetés alapján valószínűtlennek ítélte meg azt, hogy egy állami tulajdonban álló gazdasági társaságnál ne kérdőjelezzék meg az értékpapír átvezetések jogszerűségét, amikor észlelik, az átvezetések mögött álló szerződést egy harmadik személy írta alá, azzal együtt, hogy a felperes pénzt utalt át a cég2.-nek, és értékpapírokat kapott vissza.

[23] Utalt a „ügy1” kapcsán 2003/2004-ben eljáró vizsgálóbizottságlí jelentésre, amelyből szintén az tűnik ki, a felperesnek alapos és teljeskörű vizsgálatot kellett folytatnia a cég2. által kezelt pénzeszközökkel összefüggésben. Ezekből alappal feltételezhetően a felperes észlelte, miszerint nem vásárolt a cég3.-tól értékpapírokat és azok ellenértékét nem utalta át, így az átvezetett diszkont kincstárjegyek nem illetik meg. Amennyiben pedig az átvezetett értékpapírok jogosulatlanul voltak a felperesnél, abból valószínűsíthetően fel kellett ismernie, a 2003. február 10. és május 5. között végrehajtott jogosulatlan tranzakciókkal kára keletkezett, ami nem térült meg.

[24] A felperes vezérigazgatójának 2011. augusztus 12-én kelt leveléből és az erre kapott válaszból azt állapította meg, a felperes legkésőbb 2011. augusztus 12-én tudomással bírt arról, a cég3. számlájáról történt értékpapír átutalások szabálytalanok, tiltottak, jogellenesek és a felek akaratával ellentétesek voltak. Ebből álláspontja szerint az következik, a felperes bizonyítottan legkésőbb 2011. augusztus 25-én tudta azt, hogy kára keletkezett, és már korábban ismerte annak pontos összegét is a 2003. június 25-én kelt, szám11. számú minisztériumi jelentéséből.

[25] Nem fogadta el a felperes elévülés körében tett azon hivatkozását, hogy a Kúria gazdasági perben hozott ítéletéig az alperes kártérítési felelősségéről, annak mértékéről információval nem rendelkezett és nem tudhatta, a bíróságok úgy fogják értékelni az alperes magatartását, hogy közrehatott kárának bekövetkezésében és kármegosztást fognak

alkalmazni. Ezzel szemben megállapította, a munkáltatónak sokkal korábban tudni kellett, az alperes, mint vezető állású munkavállaló részben közrehatott a kár bekövetkeztében. Ez kitűnik a minisztériumi jelentés 6. pontjában a felperes eszközeinek szabálytalan műveletekre való felhasználására tett megállapításokból. A károkozó magatartások megvalósulása idején az alperes egyszemélyben felelt a felperes szabályszerű működésért, így mindez az ő felelősségét is jelentette, ezt a felperes maga is felismerte, mivel a munkaviszonyt azonnali hatállyal megszüntette. Az intézkedés indokolásából kitűnt, az alperes közrehatását ekkor már világosan látta a felperes, ugyanis utalt a szabálytalan pénzkezeléshez kapcsolódó magatartására, az ellenőrzési kötelezettsége elmulasztására, az utasítás nélküli befektetési tevékenységre.

[26] Érvelése szerint a büntetőeljárásban a felperes még pontosabb ismereteket szerezhetett az alperesi közrehatásról, a 2015. december 29-én, illetve 2017. március 22-én meghozott első- és másodfokú ítéletekben egyértelműen megállapításra került az alperes közrehatása azzal együtt, hogy az alperesi károkozó magatartások már a vádiratban is szerepelnek. A Kúria a Pfv.VI.20.862/2021/10. számon 2021. november 16-án meghozott ítéletében is az alperes büntetőeljárásban értékelt magatartásából állapította meg a károkozásban való közrehatását. A Kúria az ítéletében nem utalt olyan többlettényre az alperes közrehatási cselekményeivel kapcsolatban, ami legkésőbb a büntetőeljárás végére, azaz 2017. március 22-ére ne lett volna ismert a felperes előtt. Ezen túlmenően úgy ítélte meg, a munkaügyi perben 2017. május 26-án meghozott 4.Mf.680.406/2017/7. számú másodfokú ítéletben is szerepel az alperesi közrehatásra tett megállapítás.

[27] Megalapozatlannak találta a felperesnek az elévülés nyugvására vonatkozó hivatkozását a bírói gyakorlatra figyelemmel (BH2007.156.), ugyanis amennyiben a károsult tudta, a kára bekövetkezett, az a tény, hogy annak pontos összegét nem ismerte, az igény érvényesítésének nem akadálya. A jogosulatlan tranzakció pontos összege a minisztériumi jelentésből ismert volt a felperes előtt és a felperes legkésőbb 2011. augusztus 25-én tudta azt, a jogosulatlan tranzakciók ellenértéke nem térült meg, ezért kára keletkezett. Az azonnali hatályú felmondással összefüggésben indított munkaügyi perben meghozott jogerős ítéletből azt is tudta a felperes, kárát részben az alperes okozta, így 2017. május 26-án teljeskörűen birtokában volt minden olyan ténynek, ami szükséges volt az alperessel szembeni igénye érvényesítéséhez, ezért a felperes által hivatkozottak nem voltak alkalmasak az elévülés nyugvásának megállapítására. A felperes a jogosulatlan tranzakciókkal okozott hiányt kívánta a jelen perben érvényesíteni, ezen igény elévülése kapcsán nincs jelentősége annak, a felperesi hiány leplezésére történt értékpapír átvezetés miatti kárigény elévülése mikor kezdődött és meddig nyugodott. Mindezek alapján megállapította, a perbeli követelés elévülése legfeljebb 2017. május 26-ig nyugodott, ezt követően hat hónap állt a felperes rendelkezésére igénye érvényesítésére, ezzel szemben csak 2022. május 13-án, az elévülési időn túl terjesztette elő keresetét, emiatt a bírói utat már nem vehette igénybe.

[28] A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés c) pontja szerint kiszámított összeggel találta arányban állónak a pernyertes alperesnek az elvégzett ügyvédi tevékenység ellenértékéeként megítélhető összeget, szemben az általa a megbízási szerződés szerint felszámított ügyvédi munkadíjjal. E körben azt mérlegelte, az alperesi képviselő 22 oldalnyi

beadványt szerkesztett, ahhoz három mellékletet csatolt, és hat óra időtartamban kellett a tárgyalásokon jelen lennie, figyelembe vette továbbá a tárgyalásokra történő felkészülések és az alperessel történt egyeztetések időtartamát is.

A felperes fellebbezése

[29] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes kereset szerinti marasztalását, másodlagosan a hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte a kártérítési felelősség elbírálása körében. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság iratellenesen, másrészt okszerűtlenül értékelte a bizonyítékokat, illetve téves következtetéseket vont le azokból. Mellőzte továbbá a vagyonsökkenés/károsodás vizsgálatát, és azt, hogy mindez mikor következett be, ezért az indokolás hiányossága miatt is megalapozatlan a döntés.

[30] Az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait teljeskörűen fenntartva hangsúlyozta, a cég2.-vel szemben folyamatban volt perben azt az álláspontot képviselte, elszámolt a cég2.-vel. Ennek a pernek a jogerős lezárásáig (2021. november 16.) nem keletkezett kára, hiszen a cég2.-nél elhelyezett és később kivont pénzében semmilyen csökkenés nem következett be a bírósági döntéssel való marasztalásig. A Kúria ítéletéből szerezhetett első alkalommal tudomást arról, olyan kára keletkezett/vagyonsökkenése állt be, amelyet a jelen per alperesével szemben érvényesíthet a 10 %-os alperesi károsulti közrehatás következtében, amit a cég2.-vel szemben a jogosulatlan tranzakciókra alapított beszámításával érvényesíteni nem tudott.

[31] Hangsúlyozta, a cég2.-vel úgy számolt el, hogy hozamot is elért, ezt a nyilatkozatot tette a parlamenti vizsgálat során az Állami Számvevőszék elnöke is. A perben rendelkezésre álló szakértői vélemény sem állapított meg vagyonsökkenést, ezért megalapozottan képviselte azt az álláspontot, hogy a vagyonsökkenés kizárólag a gazdasági per lezárását követően következett be. Mindezeket az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta.

[32] Nem vitatottan az alperes vezető állású munkavállalónak minősült, a kár bekövetkeztéhez kötelezettségszegése, ilyen minőségében tanúsított magatartása vezetett, miszerint a egyéb érdekeltlval kötött megállapodás veszélyeztette a munkáltató gazdasági érdekeit és a befektetett pénzeszközök ellenőrizhetetlenségét vonta maga után. Ezt alátámasztják a büntetőeljárásban, a munkaügyi és gazdasági perekben született ítélek és határozatok. A jelen perben előterjesztett keresetében annak az összegnek, mint kárnak a megtérítésére kérte kötelezni a volt vezérigazgatóját, amelyet a cég2.-vel szemben a károsulti közrehatás miatt nem tudott beszámítani. 2021. november 16-ig (a Kúria ítéletének meghozataláig) az alperesi közrehatással összefüggésben konkrét kára nem merült fel, hiszen lehetősége volt arra, hogy a jogosulatlan tranzakciókból fakadó követelését beszámítás útján teljes összegben érvényesítse, ezt a korábbi eljárásban meg is kísérelte. Másodlagos

hivatkozása szerint 2021. november 16-ig az elévülés nyugodott, erre figyelemmel keresetét az elévülési időn belül nyújtotta be.

[33] Hangsúlyozta, a kártérítési igény alapjának a jogosulatlan tranzakciókkal kapcsolatos alperesi közrehatás gazdasági perben történő megállapítását tekinti. Ezek a tranzakciók azért történhettek meg, mert a cég2.-nél nem működött megfelelő belső ellenőrzési rendszer, az alperes károkozását a munkaügyi perben nem állapították meg, így fel sem merülhetett a közrehatás a gazdasági perben történt megállapításnál korábbi időpontban. A károkozó cselekmények nem a jogosulatlan tranzakciókkal - 2003. február 10. és május 5. között - történtek, a kártérítési igények elévülése ugyanis a vagyonszőkkenés bekövetkezésekor kezdődik. A vagyonszőkkenés objektív körülmény és nem jogértelmezési kérdés. Az, hogy rendelkezhetett információval a jogosultalan tranzakciókkal kapcsolatban és a cég3.-tól átvezetett értékpapírokról, még nem jelenti a vagyonában bekövetkezett szőkkenést. Felmerülhettek kérdések a kivont pénzzel kapcsolatban, de az nem okozott tényleges gazdasági hatást a vagyonában. A gazdasági perben hozott ítéletek nem rontják le azt a tényt, hogy hozammal növelve vonta ki pénzét a cég2.-tól és a károsodáshoz vezető első valós esemény akkor történt, amikor a cég2. részére kénytelen volt megtéríteni a gazdasági per szerinti marasztalási összeget.

[34] Utalt a PK 52. számú, az MK 93. számú és az MK 112. számú állásfoglalásokban megfogalmazott azon elvre, hogy a vagyoni kártérítési igények elévülése a vagyonszőkkenés bekövetkezésekor kezdődik, a kártérítés iránti követelés állami kényszer útján történő érvényesítésének lehetősége a károsodás bekövetkezésével nyílik meg. Mindez a perbeli esetben 2021. november 16-án történt. Másodlagos érvelése szerint amennyiben az elévülés kezdő időpontjaként azt az időpontot kell figyelembe venni, amely a károkozáshoz vezető folyamatot elindította, akkor a konkrét vagyonszőkkenés bekövetkeztéig az elévülés nyugodott.

[35] Az elévülés nyugvása körében hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság Pfv.21.758/2007/4. számú ítéletére, amely szerint a kártérítési követelés elévülése mindaddig nyugszik, amíg a károsult nem szerez tudomást a kártérítési igény érvényesítéséhez szükséges valamennyi tényről, információról. A vizsgálóbizottság1 anyagai nem támasztják alá, hogy a károsodás már 2003-ban bekövetkezett. A 2011. augusztus 12-én és 2011. augusztus 25-én kelt levelekből is okszerűtlen következtetést vont le az elsőfokú bíróság. A jelen pernek nem képezték tárgyát a cég3.-tól átvezetett értékpapírok, így azok jogi megítélése nem hat ki a jelen perben érvényesített követelésre. A minisztériumi jelentéssel kapcsolatos elsőfokú ítéleti érvelés is téves, hiszen a jelentés egyértelműen rögzíti, 542.000.000 forint hozamot realizált, vagyis vagyonszőkkenése, károsodása nem következett be, így nem tudhatott a jelen perben érvényesített kárról, annak összegéről, az alperesi közrehatásról és annak mértékéről.

[36] Az a tény, hogy az alperessel szemben azonnali hatályú felmondást alkalmazott, ugyancsak nem támasztja alá a kár bekövetkeztét és a kártérítési igény alperessel szembeni érvényesítéséhez szükséges tények ismeretét. A munkaügyi perben nem került megállapításra alperesi károkozás, hanem kifejezetten alperesi veszélyeztető, kárral fenyegető magatartás. A

büntetőeljárás során tudomására jutott információkból még csak arról sem kellett tudnia, hogy vele szemben igényt érvényesítenek a cég3.-tól átvezetett értékpapírokkal kapcsolatban, mert azon követelések elévültek. A gazdasági perben a cég2. sem a cég3.-tól átvezetett értékpapírokkal kapcsolatos követelést érvényesített, hanem egy saját megtérítési igényt, ami új követelésnek minősült. A Kúria egyedi jogértelmezése alapján volt köteles téríteni a cég2. felé egy olyan követelés után, ami a cég3.-vel szemben már elévült követelésből ered. Az átvezetett értékpapírokkal kapcsolatos igény elévülése alapján is joggal feltételezhette, nincsen kára.

Az alperes csatlakozó fellebbezése és fellebbezési ellenkérelme

[37] Az alperes a csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a javára megítélt perköltség összegét további 1.500.000 forint + áfa összeggel kérte felemelni, egyebekben az elsőfokú döntés helybenhagyását kérte.

[38] Csatlakozó fellebbezése indoklásául előadta, az elsőfokú bíróság mérlegelésével megállapított összeg nem áll arányban a kifejtett ügyvédi tevékenységgel. Az elsőfokú bíróság az elévülés körében felhívta a büntető és polgári ügyszakban folyt eljárások iratanyagai közül azok megjelölését, melyeket a jelen ügyben relevánsnak tartott. Ennek teljesítéshez a teljes előzményi iratok áttekintése, másrészt egyéb releváns iratok felkutatása és áttanulmányozása egyaránt feladata volt. Önmagában az irattanulmányozás - a kutatómunkán túl - legalább 150 munkaórát igényelt, mindezeket túl az alperessel való egyeztetés sem a szokásos módon zajlott, aki a rá kirótt szabadságvesztést töltötte. Mindezek figyelembevétele indokolt az ügyvédi munkadíj megállapításánál azzal együtt, hogy tudomásul vette a megbízási szerződésben meghatározott ügyvédi munkadíj csökkentését, tekintettel az elévülés alapján hozott ítéletre.

[39] A fellebbezési ellenkérelmében a felperesi fellebbezéssel érintett körben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, mivel az elsőfokú bíróság maradéktalanul eleget tett a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdésében előírt, az ítélet tartalmával szemben támasztott kötelezettségeknek. Az ítélet tartalmazza az alapjául szolgáló jogszabályokat, a bizonyítékok értékelését és a fellebbezésben hivatkozottakkal szemben kifejezetten megjelölésre került a kár bekövetkeztének időpontja, az igényérvényesítés nyugvásának végső időpontja és utalás történt arra is, hogy megállapítható-e az elévülés megszakadása.

[40] A fellebbezés elbírálása szempontjából nincs jelentősége, a felperes által korábban becsatolt, 2016. december 5-én kelt irat szakvéleménynek tekinthető-e, az pedig az eljárásban nem volt vitatott, vezető állású munkavállalónak minősült.

[41] A Kúria a 2020. december 8-án kelt Gfv.VIII.30.317/2020/5. számú végzésében mind összecszerűségében, mind jogalapjában elfogadta a jogerős másodfokú ítélet megállapítását, miszerint a cég5. által indított per eredményét kellett bevárnia a jelen per felperesének a teljesítés összegének tisztázásához. Az új eljárásra kizárólag a kármegosztás kérdésének tisztázását írta elő a Kúria. A beszámítás jogcímére vonatkozóan a felperes nyilatkozatot tett és a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.279/2020/5. számú jogerős ítélete megállapította a büntetőeljárásban feltártak figyelembevételével, a kártérítés jogcímén a jelen per felperesének beszámítása megalapozott, és ekörben további bizonyítás nem szükséges. A fellebbezéssel érintett valamennyi kérdésben vagy az előzményi perekben hozott döntések állást foglaltak, vagy arra vonatkozóan tényállást állapított meg az elsőfokú bíróság, így azok helytállóságát a fellebbezés megalapozatlanul kérdőjelezi meg.

A másodfokú bíróság döntése

[42] A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés nem alapos.

[43] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és érdemben – az alábbi kiegészítéssel – helytálló az arra alapított, a kereseti kérelmet elutasító döntése is, ítélete tartalmazza a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglalt tartalmi elemeket.

[44] Az irányadó tényállás meghatározó eleme, hogy a felperesnek a cég2.-nél vezetett értékpapírszámlája 2003. június 17-i megszűnése miatt a számlavezető a felperes befektetett pénze és annak kamatai visszautalását oly módon teljesítette, hogy a jogalap nélküli – 2003. február 10. és május 5-e közötti – tranzakciók/terhelések következtében keletkezett hiány leplezésére egyéb érdekelt1 meghamisított értékpapír adásvételi szerződések alapján a cég3. (jogutódja a cég5.) cég2.-nél vezetett értékpapírszámlájáról 3.759.766.608 forint értékpapírt vezetett át a felperes értékpapírszámlájára.

[45] Ahogyan azt a Kúria a Gfv.VII.30.317/2020/5. számú végzésében rögzítette, a téves átvezetésből következően a cég3. (illetve jogutódja) egymástól független, önálló jogviszonyok alanyaként két különböző igénnyel léphetett fel sérült joga orvoslására: az átvezetés kedvezményezettjével szemben a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint a gazdagodás visszatérítésére irányuló igényt érvényesíthetett, a számlavezetőjével szemben pedig kártérítési követelést a vele kötött értékpapírszámla szerződés keretei között.

[46] Az ily módon külön jogviszonyok alapján fizetésre kötelezettek között – de anélkül, hogy fizetési (megtérítési) kötelezettségük, illetve a velük szemben támasztható követelés azonosságáról lenne szó – sajátos egyetemlegesség keletkezett: a kötelezettek bármelyikének teljesítése a jogosult felé kihatott egyben a másik kötelezett helyzetére.

[47] A periratok szerint a Fővárosi Törvényszék előtt folyamatban volt 19.G.42.150/2011. számú ügyben a cég3. jogutódja, a cég5. keresete alapján a cég2.-vel (amelynek teljes neve a 2006. október 2-i névváltozás alapján cég2) szemben indított peres eljárásban a felek 2015. szeptember 8-án egyezségeket kötöttek. Az egyezségben a cég2. vállalta a cég5.-nek okozott kár megtérítését, amelyet 2015. szeptember 8-án banki átutalással teljesített.

[48] A cég2. azzal, hogy a tévesen, tartozatlanul teljesítő jogosult felé helytállt - a számlatulajdonos vagyonában bekövetkezett hátrányt orvosolta, a hibás átvezetéssel csökkent számlakövetelést helyreállította – megszüntette a felperesnek a részére tévesen teljesítő fél felé fennálló kötelezettségét. A cég2. teljesítésével ugyanakkor nem szűnt meg a téves átvezetéssel a felperesnél előállt gazdagodás, az azzal szemben álló – reparálandó vagyoni hátrány a helyreállított számlakövetelés kötelezettjeként a számlavezető cég2. oldalán volt kimutatható. A számlatulajdonos felé megvalósult teljesítés a cég2. számára megtérítési igényt eredményezett a téves átvezetéssel gazdagodó, jelen per felperesével szemben, ahogy ezt megállapította a Kúria Gfv.VII.30.317/2020/5. számú határozatának [38] bekezdésében.

[49] A cég2. által a felperessel szemben indított perben a jelen per felperese a 2003. február 10. és május 5. közötti jogosulatlan átutalások miatt 3.520.000.000 forint erejéig beszámítási kifogást terjesztett elő. E perben a Fővárosi Ítéltábla a 14.Gf.40.279/2020/5. számú ítéletének 9.4. pontjában azt rögzítette, a cég2. cég5. felé történő helytállását (2015. szeptember 8.) megelőzően, a jelen per felperesével szembeni megtérítési igénye (ellenkövetelés) nem válhatott esedékessé, hiszen az azzal kapcsolatos követelése is csak a téves értékpapír átvezetéssel előállt vagyoni hátrány reparálásával keletkezett. Kifejtette továbbá az ítéltábla azt is, a gazdasági perben jelen per felperese által beszámítani kért követelés a kár bekövetkeztekor, azaz 2003-ban keletkezett, egészen addig azonban, amíg a cég2. a 2016. szeptember 8-ai keresetlevél előterjesztésével nem érvényesítette az igényét, jelen per felperese sem volt abban a helyzetben, hogy a saját követelését érvényesítse. Amíg a felek abból indultak ki, hogy elszámoltak egymással, addig menthető okból jelen per felperese nem volt abban a helyzetben, hogy a saját követelését érvényesítse. Ezért az elévülés a régi Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján – figyelemmel a régi Ptk. 297. § (2) bekezdésére is – nyugodott mindaddig, amíg a cég2. nem lépett fel vele (jelen per felperesével) szemben (Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.279/2020/5. számú ítélet 10.6. pont).

[50] A Kúria Gfv.VII.30.317/2020/5. számú végzésében a jelen per felperesének beszámítási kifogásával érvényesített követelése elévülését és annak nyugvását tekintve egyetértett az ítéltábla jogerős ítéletében foglaltakkal, ezáltal állást foglalt arról, hogy a felperesi igényérvényesítés 2016. szeptember 8-ig nyugodott, ami a jelen perben érvényesített követelés vonatkozásában is irányadó. A jelen perben érvényesített követelés ugyanis azonos A Kúria Pfv.VI.20.862/2021/10. számú ítélete folytán alkalmazandó kármegosztás 10%-os, felperest terhelő részével. Ezzel szemben „új követelés létrejöttét” és a Kúria egyedi jogértelmezését, e helyzet miatt a károsodásról/vagyoncsökkenésről való tudomásszerzés fentiekől eltérő (későbbi) időpontját tévesen állította a felperes a fellebbezésében. E körben azt emeli ki a másodfokú bíróság, hogy a régi Mt. 11. § (1) bekezdése értelmében az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált. A kártérítés iránti igény esedékességéről a régi Mt. külön nem rendelkezik, így a régi Ptk. 360. § (1) bekezdését kellett irányadónak

tekinteni, amely szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, ezért a kártérítési követelés elévülése a károsodás bekövetkezésekor nyomban elkezdődik. A károsodás megtörténte objektív tény, független attól, hogy a károsultnak arról volt-e tudomása, és az elévülési idő kezdetére nem hat ki az, hogy a károsodásról a károsult – bármely okból – csak később szerez tudomást. Ha az esedékessé vált követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az elévülés nyugvása következik be, és az akadály megszűnése után a régi Mt. 11. §-ának (3) bekezdése szerinti ideig a követelés még érvényesíthető.

[51] Az a körülmény, hogy az alperes közrehatásának pontos mértékéről végső soron a Kúria a 2021. november 16-án kelt Pfv.VI.20.862/2021/10. számú ítéletével foglalt állást, nem vezetett az elévülés további nyugvásához.

[52] Az elévülés nyugvása megállapítására csak egészen kivételes, rendkívüli okok alapján kerülhet sor. Az elévülés nyugvását eredményező menthető ok közelebbi jogszabályi meghatározásának hiányában minden esetben egyedi mérlegelést igényel annak megítélése, hogy egy adott körülmény alkalmas-e az említett joghatás kiváltására. Az ehhez szükséges szempontokat a bírói gyakorlat alakította ki. E szerint az említett feltétel akkor áll fenn, ha a jogosult akár objektív, akár szubjektív okból el van zárva attól, hogy a követelését érvényesítse (BH2023. 222.). Az elévülés nyugvását ugyanis kizárólag olyan körülmény okozhatja, amely ténylegesen megakadályozta a felet a követelés érvényesítésében, és a fél oldalán a követelés érvényesítésével kapcsolatban önhiba nem állapítható meg. A perbeli esetben 2016. szeptember 8-át követően ilyen ok nem állt fenn.

[53] Az iratokból megállapíthatóan a cég2. az általa indított perben hivatkozott a beszámítási kifogás kapcsán a felek együttes károkozására, közöttük a károkozásért fennálló felelősség felróhatóság arányában való megoszlására.

[54] A Kúria a Gfv.VII.30.317/2020/5. számú végzésében előírta az ítéltábla számára, hogy (az alperes) jelen per felperese beszámítani kívánt kárigénye tekintetében – a régi Ptk. 348. § (1) bekezdése és 340. §-a szerint – nem mellőzhető a felek munkavállalói büntető ítélettel értékelt magatartásának vizsgálata ahhoz, hogy megállapítható legyen, a felperes teljes egészében átháríthatja-e a cég2.-re az értékpapírszámláról 2003. február 10. és május 5. között jogosulatlanul végrehajtott tranzakciók eredményét, avagy a felperes maga is közrehatott a károsodásban. E határozatból kétségtől tisztában lehetett azzal a jelen per felperese, hogy jelen per alperese is közrehatott a büntetőügyben hozott határozatokra is figyelemmel a károsodás bekövetkezésében, ezért legfeljebb ezen határozat meghozataláig nyugodott az igényérvényesítése. Az a körülmény, hogy a felperes az alperes közrehatásának pontos mértékét, ezáltal a kár pontos összegét nem ismerte, az igényérvényesítésnek nem képezte akadályát, ahogy arra helytállóan utalt az elsőfokú bíróság is.

[55] Semmi nem gátolta a felperest abban, hogy a vele korábban munkaviszonyban állt alperessel szemben kártérítési igénnyel lépjen fel, párhuzamosan is megindíthatta volna a bírósági igényérvényesítéshez szükséges eljárásokat, így a polgári per mellett jelen per alperesével szemben a munkaügyi pert, az önhiba hiánya ezért nem állapítható meg esetében. Kellő alap nélkül bízott a felperes abban, hogy a munkaviszonyból származó igényét az általános hatáskörű bíróságon a munkaviszonyon kívül álló személlyel szemben beszámítási kifogás útján teljes egészében érvényesíteni tudja, így e körülmény nem vezethetett az elévülés nyugvásához, az kívül esett az önhiba hiányának fogalmi körén. A bírói gyakorlat értelmében perttaktikai megfontolások nem vezethetnek az elévülés nyugvásához, ezek kívül esnek az önhiba hiányán (Pfv.21.484/2021/6.). A felperes által hivatkozott kollégiumi állásfoglalások járadékigénnyel kapcsolatos elévülés kérdéskörét érintik, így az alkalmazandó jogszabályok különbözősége folytán a jelen ügyben nem irányadóak.

[56] A régi Mt. 11. § (3) bekezdése alapján a felperes a keresetét az elévülés nyugvásának megszűnését követően az elévülési határidő letelte után – a munkaviszonyból származó igényekre irányadó – hathónapos határidőn túl terjesztette elő. Ezért az elsőfokú bíróság döntése a fentebb kifejtettekre figyelemmel is érdemben helyes arra nézve, hogy a felperesi követelés elévült, így az bírói úton nem érvényesíthető. Erre figyelemmel a kártérítési igény anyagi jogi megalapozottságát nem kellett vizsgálni, és az ezzel kapcsolatos, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének indoklására vonatkozó fellebbezési érvelések sem foghattak helyt.

[57] Az alperes ugyancsak megalapozatlanul kifogásolta a pernyertessége okán részére megállapított elsőfokú perköltség összegét. Az alperes megbízási szerződés alapján kívánta érvényesíteni a per vitelével kapcsolatosan jogi képviselte ellátásával felmerült költségeit. Az alperes és képviselője ezt az összeget a megállapodásukban 10.000.000 forint + áfa összegben határozták meg a teljesítéshez kapcsolódó egyes feladatok ellenértékének, illetve az óradíjnak a megjelölése nélkül.

[58] A Pp. 82. § (1) bekezdése alapján ha a törvény eltérően nem rendelkezik, a bíróság a felszámított perköltség viseléséről az eljárást befejező határozatban hivatalból dönt. A (3) bekezdés szerint a bíróság a perköltség összegét a felszámítás és az ahhoz csatolt okiratok alapulvételével határozza meg.

[59] Az IM rendelet 2. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, a fél pernyertessége esetére igényelheti, hogy a bíróság ügyvédi költségként kötelezze a pereszes felet a fél és képviselője között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díj, valamint a fél által képviselője részére költségtérítésként megfizetett indokolt készkiadások együttes összegének megfizetésére. A 2. § (2) bekezdése lehetőséget biztosít arra, hogy a bíróság indokolt esetben mérsékelte az (1) bekezdés alapján megállapított munkadíjat, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Ilyen esetben a bíróság döntését indokolni köteles.

[60] A perköltség összegének meghatározása mindezekre figyelemmel a jogszabályban írt megszorításokkal a bíróság mérlegelési körébe tartozik, a díjmegállapodás esetén is lehetőséget biztosít az IM rendelet a bíróság részére a kikötött megbízási díj mérséklésére. A perköltség összegét ugyanis a bíróság az előadott és a szükséghez képest igazolt adatok figyelembevételével állapítja meg, az elvégzett ügyvédi tevékenységhez viszonyítottan. Mindez nem sérti a felek szerződéses szabadságát, mivel nem az ügyvéd és a megbízó közötti megbízási díj mérséklésére kerülhet sor, hanem a bíróság arról határoz, az ellenféllel szemben a megbízás szerinti díjból milyen összeg érvényesíthető a Pp. 82. § (3) bekezdése szerinti indokolt perköltségként. Az IM rendelet 2. § (2) bekezdése szerint a tényleges munkamennyiségnek van jelentősége a 2. § alkalmazása kapcsán.

[61] Az elsőfokú bíróság az alperes által érvényesíteni kívánt perköltség mérséklése körében indokolási kötelezettségének eleget tett, a mérlegelése megfelel az IM rendelet 2. § (2) bekezdésében foglalt kritériumoknak. Az ügy bonyolultságára, az eljárás időtartamára, a tárgyalási napokon való megjelenésekre, a kifejtett alperesi ügyvédi tevékenységre tekintettel a megítélt összeg arányosnak tekinthető és annak felemelése nem indokolt. A csatlakozó fellebbezésben előadottakkal szemben a mérlegelés szempontját az alperes személyes körülményei, az egyedi kapcsolattartási mód az IM rendelet 2. § (2) bekezdésének alkalmazása során nem képezik, ahogy a bizonyítékok felkutatása során eredményre nem vezető perbeli cselekmények költségei sem háríthatók át az ellenérdekű félre. Önmagában a megbízási szerződésben kikötött tételes összegből sem következik a csatlakozó fellebbezésben kért többletösszeg indokoltsága és arányossága.

[62] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[63] A fellebbezéssel érintett pertárgyérték 352.000.000 forint, a csatlakozó fellebbezése 1.500.000 forint volt. Ugyan a felperes fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése sem vezetett eredményre a másodfokú eljárásban vitássá tett követelések nagyságrendjének különbözősége és a kerekítés szabályaira figyelemmel az alperes gyakorlatilag teljes mértékben pernyertesnek minősül. A felek másodfokú perköltségigényüket az IM rendelet 3. §-a alapján számították fel. E rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján a pervesztes részekre eső perköltség összege a felperes esetében 2.860.000 forint, a felperes esetében 37.500 forint, a kettő különbözete 2.822.500 forint. A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a pervesztes felperest kötelezte a másodfokú bíróság az alperes másodfokú perköltségének viselésére, melyet az IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése, valamint és 4/A. § (1) bekezdése alapján mérlegeléssel állapított meg. Mérséklése során arra volt figyelemmel, hogy a másodfokú eljárásban az alperes egy beadványt szerkesztett, abban kizárólag az elévülés tárgyában kellett jogi érvelést előadnia – emiatt a kiemelkedően magas pertárgyértékből önmagában nem következett többlettevékenység – és tárgyalás tartására nem került sor.

[64] A másodfokú eljárásban a fellebbezési illeték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapul vételével a törvényi maximum összegében merült fel, amit a felperes a fellebbezésével egyidejűleg lerótt, így annak viselésére vonatkozó megállapítást tett a másodfokú bíróság a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján. Az alperes csatlakozó fellebbezése ugyancsak nem vezetett eredményre, ahhoz kapcsolódóan az Itv. 46. § (4) bekezdése szerint számított csatlakozó fellebbezési illeték megfizetésére köteles a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján.

[65] Tájékoztatja a másodfokú bíróság az alperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell megfizetni. Közleményként fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltábla megnevezését, a Fővárosi Ítéltábla e határozatának számát, és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben az alperes az illetéket annak esedékességekor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetnie. Az illetékfizetési kötelezettség esedékességéről az Itv. 78. § (4) bekezdése rendelkezik.

[66] A fellebbezésről a Pp. 376. § (3) bekezdés a) pontja alapján tárgyaláson kívül döntött a másodfokú bíróság.

Budapest, 2024. június 20.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
bíró